Kaira Rouda

Nejúžasnější den

Milující manžel.
Dokonalý vrah?

KAIRA ROUDA

NEJÚŽASNĚJŠÍ DEN

KNIHY OMEGA

Copyright © 2017 by Kaira Rouda
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Marcela Petrželová, 2018
Obálka © Kreatika s.r.o., 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7642-129-5 (pdf)

KAIRA ROUDA

NEJÚŽASNĚJŠÍ DEN

Přeložila Marcela Petrželová

Mé dceři Avery Robinson Roudové

Dál piš příběhy, které ti vychází ze srdce,
a nikdy nepřestávej věřit,
že máš sílu změnit svět k lepšímu.

9.00

1

Přejedu pohledem po své ženě, která právě vklouzla na sedadlo spolujezdce. Sluneční paprsky se jí odrážejí v lesklých blond vlasech jako ohňostroje na Den nezávislosti a já kypím sebevědomím. Všechno je, jak má být.

Konečně jsme sami dva a máme před sebou celý víkend na naší chatě u jezera. Dnešek představuje všechno, pro co jsem pracoval, co jsme společně vybudovali. Slunce se mi opírá do bočního okénka tak prudce, až mě nutí clonit si oči dlaní. Přitom mám tmavé sluneční brýle, které by si s tím měly poradit. Vím, že za jakýchkoli jiných podmínek, v kterýkoli jiný den by to určitě zvládly. Dnes je však mezi námi něco jinak. Nehybným vzduchem v autě pulzuje jakési zvláštní napětí. Sice není vidět, ale je tam. Chtěl bych ho pojmenovat. Odhalit jeho zdroj a zbavit se ho.

Samozřejmě, že dnešní ráno bylo hektické. Je pátek, a když máte děti, jsou pro vás pátky vždycky nejšílenější.

Přimět kluky vstát a obléct se a pak je vysadit před dokonale upravenou prestižní základní školou z červených cihel, kde jako prvňák a třeťák bezpochyby excelují. Musím se ale přiznat, že s tímto právě nastíněným scénářem ranního zběsilého chaosu mám jen pramálo společného. To Mia, moje žena, zvládá každé ráno všechny úkony, které jsou kolem kluků zapotřebí. V tomto ohledu jsme klasická předměstská domácnost. Já si ráno udělám kávu, dám si sprchu, obleču se a odejdu do práce dřív, než se kluci probudí. Ano, většinou k tomu zaujímám dost sobecký postoj.

A to je další důvod, proč je dnešek tak výjimečný. Zavezl jsem kluky do školy a připomněl jim, že vyzvedávat je pak bude paní na hlídání. Když jsem se vrátil domů, dal jsem špinavé nádobí do myčky. Když chci, umím být i prospěšný. Jen nechci, aby si na to Mia moc zvykala. Když bylo nádobí umyté, zavolal jsem na Miu, aby si pospíšila. Víkend jen pro sebe jsme neměli už nejméně rok. Dnešek bude jen náš a je načase vyrazit.

Zavolá na mě dolů, ať jí pomůžu s kufrem, a její hlas se snáší po schodišti jako motýl. Za chvíli už hlavním schodištěm našeho domu vláčím dva obrovské kufry. Jde hned za mnou a v rukách nese koš na prádlo plný všeho možného.

„Odjíždíme na rok?“ škádlím ji. Začervená se a zastydí za to, že toho vždycky balí tolik. Nechám to být. Je to její den. Může si zabalit, co jenom chce. Zrovna když všechno nacpeme do kufru auta a Mia se konečně trochu uvolní, protože má balení za sebou, zazvoní mi telefon. Neměl jsem ho zvedat. Ale stalo se. Přijmout

ten hovor byla jen jedna malá chyba dne předurčeného k tomu, aby byl skvělý. Konečně se mi podaří propojit telefon s přehrávačem v autě. Najdu seznam skladeb, který jsem pro svou ženu sestavil. Během cesty budou hrát všechny její oblíbené písničky. Hudba je nesmírně důležitá, když se snažíte udržet ve vztahu romantiku.

Teď už se vydáváme na cestu. Mia se ke mně otočí a usměje se. Má dokonalý úsměv: vykrojený do tvaru půlměsíce a se zářivě bílými zuby. Můj úsměv připomíná spíš obdélník. Je jedno, jak moc se snažím, stejně vypadám, jako bych se šklebil. Zuby mám ale díky dentální hygieně dokonalé. Taky se na ni ušklíbnu.

Tolik mě miluje a totéž se dá zajisté říct i o mně. Už jsme spolu skoro deset let. Známe své nejlepší stránky i ta nejtemnější tajemství. Ačkoli, mám-li být naprosto upřímný, nejsem si jistý, jestli má Mia to, čemu se říká špatné a zkažené alter ego. Její temná stránka znamená, že je prostě podrážděná. Vynořuje se, jen když je unavená nebo jí jeden z kluků dělá starosti. Jsem taky na pochybách, jestli si vůbec Mia myslí, že já sám nějakou temnou stránku mám. Nejspíš mě zná jenom jako milujícího manžela.

Dnes ráno, právě teď, v tuhle chvíli z ní ale sálá energie. Prýští jí z pórů, z jejího dokonalého obličeje. *To bude příčina zvláštního pulzování mezi námi,* pomyslím si.

„Vypadáš nervózně, drahoušku," řeknu. Chci ji pohladit po noze a říct jí, aby se uvolnila, ale neudělám to. I když má špatnou náladu, pořád je krásná, v každém ohledu téměř dokonalá.

„Vážně? To nejspíš, jak se těším," odpoví a jenom tím mou domněnku potvrdí. Natáhne ruku po cloně proti slunci a diamant na snubním prstenu se zaleskne, jako by se snažil napodobit její energii.

„Já taky. Ale čeká nás ještě dlouhá cesta, tak se snaž odpočívat. Udělejme z dneška ten nejlepší den." Snažím se, aby můj hlas zněl nadšeně. Potřebuji, aby věřila, že jsem stejně šťastný a bezstarostný jako ona. Jet poprvé za sezónu na chatu u jezera je přece ta nejzajímavější věc, jakou si jen dovedu představit.

„Můžu tě v tom případě požádat o malou zajížďku? V Port Clintonu je malé pekařství, hned před odbočkou k Lakeside. Ráda bych se tam cestou zastavila. Pro croissanty k zítřejší snídani. Pamatuješ si to místo? Už se tam samozřejmě dnes nestihneme nasnídat, ale ať jsme připravení aspoň na zítřejší ráno," řekne trochu jízlivě. Naštěstí jí modré oči cloní tmavé sluneční brýle, stejné jako ty moje. Když na ni tedy pohlédnu, nemůžeme navázat oční kontakt. Ne tak úplně.

Přemýšlím, jestli je ta poznámka o dnešní zmeškané snídani mířená na mě, a uvědomím si, že je. Samozřejmě. Byl jsem to já, kdo zvedl telefon, právě když jsme nakládali kufry a byli připravení skočit do auta a vyrazit. Neměl jsem to dělat. Doufal jsem, že to bude nějaká novinka, ale místo toho jsem strávil zbytečných třicet minut hovorem s někým z personální agentury. Vím, že to kvůli mně jsme vyrazili se zpožděním. Croissanty už budou pryč, dřív než do pekařství vůbec dorazíme. I tohle vím.

„Ano, pamatuji si to místo. Takový ušmudlaný obchoďák, ale jistě, proč ne, stavíme se tam. Takže už si

neděláš hlavu s lepkem?“ rýpnu si. Nějakou dobu se Mia se svým pochybným doktorem domnívali, že za jejím podrážděným žaludkem, úbytkem váhy a dalšími problémy se zažíváním stojí právě lepek. Byla to pro mě úleva, že se rozhodla téhle módní vlně nepodlehnout, když po pár týdnech bez pšenice k žádné zásadní změně nedošlo. Pořád ale trvá na tom být vegetariánka, takže když jdeme někam na večeři, má jen omezený výběr a taky musí servírkám pokládat o nabízených jídlech nekonečný seznam otázek. Je to otravné. Tyto myšlenky však rezolutně potlačuji. Moje žena prostě jen dělá, co může.

„Ukázalo se, že na vině není lepek,“ usměje se Mia. „Takže ano, ráda bych se tam zastavila. Pokud s tím nemáš problém, pochopitelně.“

Zastavit se po cestě na chatu u jezera v pekárně, kde už budou croissanty bezpochyby vyprodané, tedy rozhodně nebylo na mém pořadu dne. Ví, že jsem muž činu, a když mám nějaký plán, jdu si za svým. Prostě už tam jenom chci být. Ale dnes musím splnit Mie všechna přání, jaká jí jen uvidím na očích.

„Jak si přeješ, drahoušku.“ Jsem dokonalý manžel. Když začne hrát jedna z písniček z dob našeho randění, vyloudí mi to úsměv na rtech. Je to umění sestavit dokonalý seznam skladeb. Tahle písnička, „Unforgettable,“ nám hrála, když jsme spolu trávili první noc. Nevinná Mia, panna i po čtyřech letech na vysoké, jaksi nedotčená všemi těmi oplzlými studentíky. Čekala na někoho staršího, sofistikovanějšího, kdo by se o ni dokázal postarat. A takového člověka našla ve mně.

Zarezervoval jsem nám apartmán v nejlepším hotelu v Columbu s výhledem na třpytící se řeku. Chodili jsme spolu už pár měsíců a já jsem čekal tak dlouho, jak jen muž dokáže. Mia byla nervózní, poposedávala na kraji červeno-bíle pruhované polstrované židle a držela nožičku sklenky od šampaňského jako zbraň, kterou by použila na svou obranu. Měla na sobě světle modré šaty, pěkně jí ladily k očím. Šly snadno stáhnout, když jsem ji k sobě přitiskl, abychom si zatančili. Vzpomínky na tu noc jsou stále živé. Trvalo mi až do úsvitu, než jsem ji přesvědčil, abychom se dopracovali k poslední metě. Dělala si starosti se slibem, který dala matce. Vyprávěl jsem jí o stromu v lese, který spadl, ale nikdo nebyl poblíž, aby to slyšel. Spadl tedy vůbec? Smála se tomu, sklouzl jsem k jejím rtům, ruce jsem jí jemně sevřel nad hlavou a pevně se tiskl svými ústy k těm jejím. A ona podlehla. Při té vzpomínce si mimoděk olíznu rty a zavrtím se na sedadle.

„S kým jsi to mluvil po telefonu? S někým z kanceláře?“ ptá se, když couvám z příjezdové cesty na silnici.

„S kým jiným? Někdy mám dojem, že to tam beze mě ani chvíli nevydrží,“ odpovím. Než se Mia otočí k bočnímu okénku, přejede jí po tváři jakýsi zvláštní výraz. S tímhle tématem jsme nejspíš skončili, řekl bych. Měl bych se omluvit za zpoždění, ale neudělám to. Zavládne mezi námi vlídné ticho.

Osobně musím přiznat, že mi dělá dobře ten pocit, že můžu odjet z této krásné čtvrti se svou ženou po boku, a v pátek ráno se vydat k našemu druhému domovu. Řídím Ford Flex s tmavomodrým lakem na

zakázku. Vyjadřuji tím, že sice podporuji Ameriku, ale zároveň nemám zapotřebí nadupaný sporťák nebo luxusní sedan. Ne, svým postavením jsem si jistý, jsem muž od rodiny. Žijeme tady svůj americký sen.

Moje žena se stále dívá ven z okénka. Vypadá, jako by do sebe nasávala všechny známky jara kolem. Tráva už se zelená a stromy, které byly po celou dlouhou a bezútěšnou zimu holé, už začínají pučet a kvést. Z naší čtvrti se zase stává pěkné místo k životu, právě včas. Přes Columbus najedeme na dálnici na sever a já jsem na své rodné město najednou hrdý. Rozrůstá se. Lidé z různých částí země už nás teď považují za kultivované a kosmopolitní místo, nejen za město s vysokou školou či pastvinami dobytka. Když řeknu Columbus, už nemusím dodávat, že je to v Ohiu. Při předpovědi počasí nás zmiňují jako *město*. Na našem počasí záleží víc než na počasí v Clevelandu nebo Cincinnati. To je pro mě známka, že se z nás opravdu stalo velkoměsto.

Ironií je, že jak se tak proplétáme periferií, kde mrakodrapy krájí čistě modrou oblohu na plátky, míříme do vyloženě zemědělské krajiny. Většina Ohia je ještě pořád venkov, jak se zdá, bez ohledu na to, jak moc se Columbus změnil. Se ženou trávíme svůj čas převážně v bublině předměstí a městem projíždíme, jen když se z něj snažíme dostat ven. *Měli bychom centrum víc prozkoumat*, pomyslím si. Připadá mi, že člověk má vždycky daleko víc úkolů, než může za den zvládnout. A to je důvod, proč neustále plánuji.

Mia se na sedadle zavrtí a i přes bezpečnostní pásy se ke mně natočí, jak jen může. Zeptá se: „Vážně

si myslíš, že se ty jahody uchytí? Na těch fotkách od Bucka sice vypadaly pěkně, mohly i trochu povyrůst, ale stejně, věci se mění." Všimnu si, že najednou drží telefon. Svými nádhernými prsty nalakovanými třešňovým – ne, jahodovým – lakem na nehty hbitě přejíždí po malé klávesnici. Pracovala v reklamní agentuře jako textařka, když jsem ji poznal, a rychlost jejího psaní je pořád obdivuhodná.

„Píše se tady, že sazenice jahod by se měly kupovat v dobrých zahradnictvích. Tak to nevím, jestli jsem si vybrala správně. Taky potřebují hluboké a dost široké díry v zemi, kam se vejde celý kořenový systém a kořínky se nezohýbají. Ty jsou ale choulostivé," pokračuje. Špulí rty k sobě, jako by kousla do kyselé bobule.

„Jsem si jistý, že jsou v pohodě," ujišťuji ji. „Nikdo se o ně nebude starat lépe než ty." Po pravé straně nás míjí černé sportovní auto. Je to vlastně jen záblesk kovu, protože jede vážně rychle. Ani jsem zpětným zrcátkem neviděl, že by se přibližovalo. Je srandovní, jak se k vám věci mohou připlížit, objevit se odnikud.

„Je to jako mít znovu děti nebo štěňata," říká a úplně přitom závodní auto ignoruje. Zapnu blinkr a vyjedu z pruhu pro předjíždění. „Nesázejte je příliš hluboko, píše se tady. Kořeny by měly být zakryté, ale výhonky by měly spočívat na povrchu země. Asi Buckovi zavolám, jestli by ty výhonky mohl zkontrolovat."

Letmo na mě pohlédne, jistě si všimla mého úšklebku. Tak za prvé, co je to sakra za jméno, B-U-C-K? No vážně. Ačkoli i přes to směšné jméno je Buck Overford celkem milý chlapík. Je to náš soused u jezera, vdovec,

i když teprve v mém věku, a rád si s mou ženou povídá o zahradničení. Měl bych to upřesnit. Mně je pětačtyřicet a Mie teprve třiatřicet. Buck je věkově blíž ke mně než k ní, možná je i o trochu starší. Rozhodně starší vypadá. Ne že bychom byli nějací staří páprdové. Buck má tu svou zálibu v zahradničení, což je podle mě spíš ženská záležitost. Proto je v mých očích starší a slabší než já.

Aspoň mi tedy Mia tvrdí, že je to právě zahradničení, co spolu s Buckem probírají od doby, co jsme se s ním vloni v létě seznámili. Bylo to hned poté, co odjel stěhovací vůz, který nám na chatu přivezl věci. Přinesl láhev merlotu, velmi dobrou, pokud mi paměť slouží, a všichni tři jsme strávili příjemný večer u nás na verandě, dokud nebyl čas najít kluky a zahnat je do postele. Kluci si v létě u jezera užívali naprosté volnosti. Teď, když jsme se stali vlastníky, členy komunity, okruh jejich objevování a potulek se očividně ještě rozšířil.

U jezera se dalo vybírat z nespočtu zábavných činností, od lekcí plachtění přes shuffleboard až po jízdu na skateboardu a na kole. Někdy jsme je našli, jak sedí na břehu nebo skáčou po balvanech, jako by se vyloupli z obrazu Normana Rockwella. Všechno tu bylo dokonale bezpečné, všechny ty nekonečné letní kratochvíle, kterými se kluci bavili a kvůli kterým žadonili, abychom k jezeru jezdili co nejčastěji. Když ale přišel čas dostat je do postele, bylo lepší odbýt si ten proces bez zbytečných svědků. Tímhle jsme se zrovna chlubit nechtěli.

„Dobrá, nebudu tím Bucka otravovat. Zkontroluji je sama, až tam dorazíme," řekne Mia mým směrem, než znovu obrátí svou pozornost k telefonu.

„Dobře děláš.“ Mrknu do zpětného zrcátka, jestli se neřítí nějaké další sporťáky. Dřív jsem samozřejmě taky míval drahé sportovní auto. A jednoho dne si ho nejspíš pořídím znovu, až budu potřebovat v životě změnu. Přemítám nad vnitřním prostorem svého Fordu Flex. Prostor pro celou rodinu a tolik sazenic jahod, kolik jen Mia zvládne vypěstovat. A naložím i všechny sportovní potřeby, co tam kluci nahází. Je to rozumné a praktické auto. Pro zodpovědného muže od rodiny. Sedí mi dokonale. Mně i mé sexy a opět štíhlé ženě. Jestli ale ještě trochu zhubne, asi se mi ztratí před očima. Je to hrůza, s jakou nevolností se musí potýkat. Její nejnovější doktor je přesvědčený, že je to spojené se stresem. Řekl jí, aby meditovala.

„Věděl jsi, že odnožím jahod se říká „dceřiné“ výhonky?“ zeptá se. Vzduch mezi námi vibruje, cítím to. *Pink*.

„Ne, to jsem nevěděl,“ řeknu a zhluboka se nadechnu, aniž bych o tom přemýšlel. Je komické, jak i v těch nejdivnějších chvílích a nad těmi nejsměšnějšími tématy zalapáte po dechu, protože nemáte dceru. „Žádné „synovské“ výhonky? To je ale sexistické.“

„Pořád si přeju, abychom to zkusili,“ špitne Mia tiše a zase vytáhne to ožehavé téma. Tu ohranou písničku, která mi hořkne na jazyku. Zakašlu, snažím se vyčistit si krk i temnou mysl.

„Musíme se o tom bavit i dneska?“ žadoním. Soustředím se na to, jak se po stranách silnice mění krajina a začínají se objevovat pole a pastviny. Konečně jsme se dostali z dosahu města, konečně jsme se osvobodili

od povinností, nechali za sebou lesklé kancelářské budovy, obleky na míru a country kluby, kterých si tato společnost tak cení. Samozřejmě by mi chyběl golf, kdybychom bydleli na venkově. A spousta jiných věcí. Na venkov se jezdí o víkendech, je to takový dotek s naším vesnickým a prostým já. Není to místo, kde byste žili natrvalo. Doufám, že alespoň v tomhle bodu se spolu tento víkend shodneme.

Mia se na mě otočí a v jejích slovech slyším jemný souhlasný úsměv: „Jistě, nebudeme se hádat. Dnešek je náš šťastný den, začátek báječného víkendu. Jenom jsem si až doteď neuvědomila, že se odnože jahod jmenují dceřiné. Měla jsem se raději pustit do pěstování paprik." Její hlas je jemný jako lstivá dýka, kterou mi bodá do srdce. Ta věta, ty papriky, to je čistý zásah. Jistěže bychom se mohli ještě jednou pokusit o dítě, ale jsem přesvědčený, že by to byl další kluk. Takové už jsme měli dva, dokonalé příklady svého druhu, oba úplně stejní jako já. Je mi jasné, že i Mia by ráda viděla, jak po světě kráčí v jejích stopách malá Miina kopie. Ale proč pokoušet osud?

Sklouznu po ní pohledem. Neutřela si teď slzu pod okem? Jistě to byla jen zbloudilá řasa. Tohle téma je skoro tak staré jako Sam, náš nejmladší, kterému je šest. Už šest let se hádáme, nebo řekněme – nemůžeme se shodnout, ohledně naší vysněné dcery – jmenovala by se Lilly, jak Mia pořád dokola opakuje. Celé je to postavené na hlavu. Měla by být vděčná, třeba zrovna za ty své dceřiné jahody u krásné chaty u jezera. Měla by děkovat za všechno, co má, co jsem jí přinesl k nohám, a ne

naříkat nad tím, co nemá, nad někým, kdo nikdy neexistoval. Cítím, jak vší silou svírám volant, jak mi bělají klouby na rukách.

„Nebo fazole. Zelené fazolky. Ty by se pěstovaly jedna radost," snaží se hrát dál. Pro zelené fazole mám slabost, už od dětství. Ani nevím proč. Prostě je to tak, stejně jako je v květnu obloha neuvěřitelně modrá nebo jako se po obou stranách silnice táhnou míle zelenohnědých polí.

Vzpomínám si, když jsem byl ještě malý, že nás rodiče vzali do nóbl restaurace – to bylo samozřejmě dlouho před tou jejich tragickou nehodou. Před tím, než se všechno změnilo. To jenom dokazuje, jak rychle můžete přijít o všechno, co vám přijde tak samozřejmé. Život se vám zhroutí před očima.

Lidé říkali, že to byla špatná souhra náhod, smůla, že se oba mí rodiče rozhodli dát si odpoledne šlofíka. Mámini přátelé ze sousedství policii řekli, že během dne odpočívala jen málokdy. Měla však rané stadium Alzheimera, takže se věci neustále měnily. Rozhodující bylo, že toho dne si lehnout šla. Táta už stárl a potřeboval pomalejší tempo, i když si to nechtěl přiznat. Ten si dával šlofíka každý den. Mámina nemoc sice postupovala, ale ona pořád fungovala dál, měla víc energie než on. Jistě, zapomínala některé maličkosti jako jména sousedů, ale až do té doby se nikdy nejednalo o nic zásadního – jako vypnout auto, když ho zaparkovala v garáži.

Táta tedy spával každý den od půl jedné do dvou. Sundal si naslouchátko, v televizi zapnul program o golfu a začal chrápat jako na lesy. Znělo to jako neřízený

vlak řítící se po kolejích. Skoro vidím před očima, jak se máma vrátila ze svých pochůzek, zajela autem do garáže a stiskla tlačítko, aby se zavřela garážová vrata. Vešla do domu a nedopatřením nechala otevřené dveře spojující garáž s domem. Auto zůstalo nastartované. Slyšela, jak táta v ložnici řeže dříví, a z nějakého důvodu se toho odpoledne rozhodla, že se k němu přidá. Možná se toho dne moc naobědvala a bylo jí těžko. Možná že to byl ten důvod, proč si šla lehnout. Vyšetřovatelé našli na jejím nočním stolku lahvičku s pastilkami na zažívání.

Uklidňuje mě vědomí, že oba odešli ve spánku, jako když vás uspávají před operací. Sestra vám do ruky zapíchne jehlu, a než napočítáte pozpátku od deseti do jedné, jste mimo. Oni už se ovšem neprobudili. Tichý zabiják, jak se oxidu uhelnatému říká. Když k tomu došlo, nainstaloval jsem v našem domě kouřové detektory. I když je pravda, že vinou tohoto jedovatého plynu bez barvy a pachu zemře ročně jen asi čtyři sta lidí, tak člověk musí být opatrný a myslet na každou možnou hrozbu. Mít náskok před vším, přede všemi. Takhle teď vesmír funguje.

Než ale došlo k té tragédii, tehdy, když jsem byl ještě dítě, brávali nás občas rodiče do těch nejlepších restaurací ve městě. Stávalo se to, jen když měl táta dobrou náladu, když dostal prémie a nestihl je rozházet za chlast a podobně. Oblékli jsme si své maličké obleky a kravaty, máma jen zářila a říkala, že jsme ti nejkrásnější muži na světě. A pak jsme vyrazili do restaurace U Staré hodinové věže. Veškerý personál se nade mnou a mým bratrem rozplýval. Tehdy jsem poprvé ochutnal

dokonale připravené zelené fazole, nakrájené na malé kousky a polité hořčičnou omáčkou na másle. Vzpomínám si, jak se na stole leskly v záři svíčky. Pořád cítím v ústech své první sousto. Vyloudilo mi na tváři spokojený úsměv. Ty fazole se ani v nejmenším nepodobaly těm, co míváme doma.

S Miou nemáme žádnou takovou restauraci pro rodiny s dětmi, kam bychom kluky pravidelně brali. Rozhodně ne takovou, kde by na stolech hořely svíčky a zářily sněhobílé ubrusy. Celkem často se nám podaří zasednout spolu u jídelního stolu v kuchyni. Nikdy ne u toho v jídelně, to ještě ne. Kluci kolem sebe nadělají moc nepořádku na to, aby jedli na našem nádherném perském koberci. Dárku od Miiných rodičů, suvenýru z jedné z jejich exotických dovolených, pochopitelně. Jednou jsem si ho hledal na internetu. Ten koberec má cenu skoro 70 000 dolarů. Jídlo tedy odbýváme v kuchyni. Nemůžu ovšem říct, že bychom Mia či já byli nějací kdovíjací kuchaři.

Někdy pomůžu smíchat něco s něčím dohromady, ale většinou, abych řekl pravdu, má jídlo na starosti Mia. Dává to smysl: vždyť je to žena v domácnosti. Není mi pak tedy moc jasné, proč si po všech těch společných letech nevypěstovala určité kuchařské dovednosti. Vím, že utratila spoustu peněz za kuchařky a lekce vaření, ale ani tak bych její nejlepší výkony neohodnotil lépe než za dva mínus. Je to vlastně jen stěží poživatelné, když to srovnám s nějakým dobrým jídlem. S kluky se jakž takž prokoušeme „máminými lasagnemi“, co míváme každý týden v rámci úterků italské kuchyně. Opravdu

každý týden. Jsou rozmočené a téměř bez chuti. Hrůza, no vážně.

Při těch vzácných chvílích, kdy mám za úkol obstarat jídlo já, vezmu kluky do Panery. Není to jako jít do McDonald's – i když se o mně ví, že i tohle jsem dělával, samozřejmě. O tom ale neříkejte Mie. Ne, Panera je pěkné místo, řekněme o stupeň výš než nějaká pizzerie nebo fast food. Někdy se tam snažím kluky jen tak ze zvyku přesvědčit, aby snědli své fazole. Jim ale nechutnají. Mikey se chytá za krk, předstírá, že se jimi dusí a vydává sípavé zvuky. Nejí nic zeleného, říká Mia. Taky říká, že z toho vyroste, chuťové buňky se mu vyvinou. Za mých mladých let neměly chuťové buňky na výběr. Za to vděčím svému starému dobrému tátovi. Prostě jste snědli, co vám dali. Ale já svoje děti miluji. Ty malé kluky. I když jsou mi tak podobní, stejně se někdy divím, jestli jsou mí. Jsou tak dokonalí.

„Zelené fazole," opakuje Mia a vytrhne mě tak ze vzpomínek na rodiče, dětství a drobky na drahém koberci. Je ke mně otočená zády. Vypadá uvelebeně, jako by se plně soustředila na ubíhající krajinu za okénkem. Sice jí nevidím do tváře, ale z tónu jejího hlasu mám podobný pocit, jako když nerozumíte vtipu. Jako když vy sami jste k smíchu, když jste za blbce. Takový pocit ve vás může vyvolat jen někdo, koho milujete. „Můžu se zeptat Bucka, jestli se to během léta dá." Všimnu si, že pokyvuje hlavou, krajina za ní ubíhá a mně se z toho všeho točí hlava. Upnu se očima zpátky na cestu.

Odkdy se radíme s Buckem o všem, co se týká zahrady? Kroutím nad tím hlavou. A co všechno spolu

Buck a Mia probírají: počasí, plusy a mínusy umělého hnojiva, naše manželství? Brzy se cesta zúží a v každém směru bude jen jeden pruh. To se budu muset vážně soustředit na řízení. Tam to začne být nebezpečné. Když uděláte chybu, jednoproudá venkovská cesta s vámi nebude mít slitování.

10.30

2

Ta monotónní cesta po dálnici, úsek mezi Columbem a řekněme čerpací stanicí, kde obvykle tankujeme, je zkrátka nudná: donekonečna jen placatá nazelenalá pole. Stačí vám pár pohledů z okénka, abyste si udělali představu. Někde v těchto místech většinou začínám snít s otevřenýma očima o našem cíli. Přemýšlím o chvíli, kdy zase jezero spatřím.

Vím, co si teď nejspíš myslíte: To ten chlap opravdu sní o Erijském jezeře? Ano, sním. Pokud jste tam nikdy nebyli, pravděpodobně se vám vybaví ono mrtvé jezero z konce šedesátých let, do kterého vtékala spalující řeka Cuyahoga. Tou dobou se z Erijského jezera stala odpadní díra. Svou vinu na tom nesl těžký průmysl táhnoucí se po pobřeží. Jezero zamořovaly splašky z Clevelandu a umělá hnojiva a pesticidy z místního zemědělství. Jeho břehy byly obsypané mrtvými rybami. Naštěstí se chudák tohle jezero stalo

v roce 1972 podnětem k vytvoření zákona o čistých vodách.

Nebo jste možná v nedávné době zaznamenali zprávy o jedovatých řasách, které z jezera udělaly zelené bláto podobné slizu z hororů. Takhle to ale vždycky není. Jistě, najdou se tu invazivní škeble a občas tu ve vzduchu smrdí mrtvé ryby, ale když tak sedím na lavičce u jezera a jen poslouchám vodu, jak si pohrává s balvany na pobřeží, většinou cítím naprostý klid. Je těžké popsat to někomu, kdo nikdy neviděl nad Erijským jezerem zapadat slunce. Ale je to krásné. A když zrovna moc neotáčíte hlavu doleva nebo doprava, můžete si představovat, že jste u moře. Jak slunce klesá do vody, skoro věříte, že byste mohli začít svůj život od začátku. Všechno by pak bylo prosté, zrovna jako komunita na břehu jezera, ve které si náš dům pod velkým dubem hoví. Zní to romanticky, že?

Naše chata u jezera je součástí zvláštní oplocené oblasti, které se příhodně říká Lakeside. Před více než 140 lety ji založili metodističtí kazatelé jako letní útočiště pro vzdělávání a kulturní obohacení dospělých. Samozřejmě řádně proložené náboženstvím. Ne že by na náboženství bylo něco špatného, jenom jsem v něm nebyl vychován a ani naše děti nejsou. Tím ovšem nechci říct, že si nevážíme všeho, co pro nás tyhle čisté křesťanské duše dělají. I neznaboh jako já si jejich zásluhy uvědomuje.

Kdysi tady v Lakeside pobývali prezidenti Ulysses S. Grant a Rutherford B. Hayes. Moje žena ráda dodává, že tu byla také Eleanor Rooseveltová. Mia tuhle ženu

často cituje. Já ne. Podle mě je strašně ošklivá – totiž její obličej je vážně šeredný. Nedovedu si představit, že bych se vedle takového obličeje každé ráno probouzel. Mie to ale nevadí. Říká, že Eleanor Rooseveltová je jí inspirací, aby každý den udělala jednu věc, která ji děsí. Teď trochu parafrázuji, ale vy mi rozumíte. Odpovídám jí na to, že mě by vyděsilo, kdybych tu ženu potkal za tmy v parku, ale Mia se tomu nesměje.

Chci tím vším říct, že je to skvělá malá oblast umístěná na poloostrově na půli cesty mezi Toledem a Clevelandem. Nesmíte si ale vybavit ta obří špinavá města, která ani neukazují na mapách předpovědi počasí. Radši si představte místo jako vystřižené z Mayberry RFD. Vzpomínáte si na ten seriál? Pochopitelně nejsem tak starý, abych ho sledoval, ale prostě si jen vybavte Rona Howarda, jeho pihy a časy, kdy bylo všechno jednodušší – a jste tam. Dřevěné chaty byly původně navržené tak, aby je chladil pouze vzduch od blízkého jezera. Kvůli globálnímu oteplování má už teď ale většina z nich centrální klimatizaci.

Je tam hlavní ulice s pizzerií, obchodem s těmi nejlepšími koblihami s polevou na světě, obchod s tričky a pár dalších míst. Máme tu starobylý hostinec postavený v roce 1875. Připadá mi tak trochu strašidelný s těmi starými nerovnými dřevěnými podlahami, vrzajícími dveřmi a zatuchlým vzduchem, co ostatním připadají okouzlující. Pro mě je to zkrátka děsivé. Okna jsou příliš vysoká a příliš úzká, jako by vevnitř bylo něco, co je potřeba skrýt. V polovině sedmdesátých let měli tohle místo srovnat se zemí. Polovina pokojů se kvůli znečištění

jezera stejně nepoužívala. Před demolicí dům zachránila skupina osadníků od jezera, kteří ji od té doby dávají pomalu dohromady. Záslužná činnost, ačkoli pochybuji, že tam kdy vůbec přespávají. Je to ale přímo u jezera, takže podle nich jde o půvabné sídlo.

Mým oblíbeným místem v celé oblasti je loděnice a přístřešek pro lodě. Je to tam celé tak americké s tou zdobnou vroubkovanou střechou ve viktoriánském stylu, se svým výsadním postavením v srdci celé lokality. Úplně vidím, jak se sem během dne vracejí na lodích důležité návštěvy. Mám rád ten pocit, když stojím na konci loděnice. Pozadí to celé jen umocňuje, je to jako scéna z filmu: Podívejte se na toho pohledného bohatého muže z města, podívejte, jak si Paul Strom vychutnává svůj volný den u jezera. Jak prezidentské.

Nejsem si jistý, který ze současných prezidentů by si vyjel alespoň do Clevelandu, našeho vzdáleného sousedství na východě. O našem malém útočišti u jezera nemluvě. Ale mně to nevadí. Už to tady objevilo dost lidí. Když byli kluci ještě malí, jezdívali jsme sem jednou za rok v létě a bydleli u Boonových, našich sousedů o dva domy blíž ke Columbu. Takhle to probíhalo asi tři roky po sobě, než jsme si začali pronajímat chatu sami. Když jsme je později potkali v pizzerii, ani to nebylo tak trapné. Prostě se přes to přenesli a pozvali do své obrovské chaty jiné sousedy, kteří zaujali naše místo. Až do loňského léta jsme si nemohli dovolit koupit vlastní chatu, a když se tak konečně stalo, nacházela se ve stejné ulici jako honosný druhý domov Grega a Doris Boonových. Pochopitelně ne tak velká. Je ironické, že

bydlíme dál v ulici, což je výš položené místo, takže na jejich pozemek shlížíme shora. Byl to splněný sen, především pro Miu.

Nejraději k Lakeside jezdíme těsně před sezónou a po ní. Sezóna znamená těch deset týdnů uprostřed léta, kdy je to tady všude šíleně narvané turisty a vjezdové brány jsou uzavřené. Dokonce i vlastníci nemovitostí tu v té době musí platit pitomé poplatky za průjezd. Nevidím v tom žádný smysl, ale tak to prostě je.

Když se na to ale podívám z té lepší stránky – a dnešek je den pro optimismus, jak si neustále připomínám – Lakeside je nádherné místo, zvlášť v tom relativně vylidněném období mimo sezónu jako právě teď. Vzpomínám si, jak jsme sem jeli poprvé, to jsme byli čerstvě svoji. Boonovi nás pozvali, abychom u nich strávili víkend. Nadšeně jsme využili příležitosti nechat malého Mikeyho doma u mých rodičů a užít si víkend pro sebe, jen my dva a pár dalších mladých rodičů. Byl to začátek dobrých časů v Lakeside a to všechno díky Boonovým. Hrávali jsme karty, hlavně žolíky. Hodně jsme jedli a pili a pánové pak kouřili doutníky na Gregově zadní verandě, zatímco dámy odpočívaly v obrovských proutěných křeslech s růžovými polštáři na Dorisině přední verandě a pomlouvaly. Slyšeli jsme je, jak se smějí a dělají si legraci. Nejspíš z nás. Všichni jsme obraceli oči v sloup. Ženy jsou prostě ženy, však to znáte.

Kdybyste se mě zeptali, nebyl bych vám schopen přesně říct, co se stalo, že nás Boonovi přestali zvát, ale na tom nezáleží. I tak jsme tam jezdili dál každé léto, nebylo zapotřebí žádného pozvání a sami jsme si

pronajímali samá skvělá místa. A teď dokonce vlastníme svoji chatu posazenou na travnatém místě nad pozemkem Boonových. Když sedím v noci na své zastíněné terase, dohlédnu dokonce až na Gregovu zadní verandu a vidím, jak tam se svými prozatímními pánskými hosty kouří všechny ty pašované kubánské doutníky. Ale kdo potřebuje rakovinu plic? Já tedy ne. Ne, myslím, že to dopadlo víc než znamenitě.

Stejně jako je tomu u Boonových, i náš domov se nachází ve vyhledávané lokalitě Grandville na předměstí Columbu, které je od Erijského jezera asi dvě hodiny na jih. Všechno, co na světě vlastníme, se nachází v Ohiu, v tomto politicky rozhodném státě ochuzeném o moře. Jsem místní domorodec, narodil jsem se ve čtvrti, ve které teď vychováváme svou rodinu. Nikomu to neříkejte, ale v době mého dětství ta čtvrť rozhodně nebyla prominentní. Ne, Grandville se teprve vyšvihl do své řekněme velkoleposti, ať mluvím trochu na úrovni, jak postupně Columbus i Ohijská státní univerzita získávaly na důležitosti a bohatství. Předtím byl čtvrtí plnou řezníků, továrních dělníků a podobných lidí. Teď je plný spratků z country klubů a mužů, jako jsem já, kteří na svých dlaních nikdy nemívají mozoly. Je to vlastně rozdíl jako mezi mým tátou a mnou. Mozolovitý proti uhlazenému. Když už ale mluvíme o hledání správného místa k založení domova, hodí se přirovnání, že jablko nepadá daleko od stromu. Nebo lépe řečeno, jadérko našeho stromu pochází z jablka ze sousední zahrady. Ano, chápete to správně, mí rodiče bydleli hned vedle nás. Před tou nehodou.

Ano, koupil jsem pozemek přímo vedle domu rodičů, ještě než jsme se s Miou seznámili. Věděl jsem, kde chci žít, a když se naskytla příležitost, chopil jsem se jí. V životě je zapotřebí plánovat, nemyslíte? Moje žena si na to místo zvykla, i když s tím, jako každá novomanželka, měla zpočátku potíže. Nepocházela odtud a nechápala, jak vám může být rodina nablízku užitečná, jak by bylo pěkné, kdyby děti znaly své prarodiče a mohly k nim kdykoli zajít. Začala to doceňovat, až když si náš domov přetvořila k obrazu svému. Přirozeně jsem ji nechal, aby spolu se svou matkou dům kompletně zrenovovaly. Ani byste ho nepoznali, jak se změnil oproti mým staromládeneckým dnům. Ale i to bylo součástí plánu. Já jsem poskytl formu, „skvostné architektonické dílo z roku 1931", jak ho popisovala realitní kancelář, „které potřebuje jen pár drobných úprav". Ty poskytli Mia a její rodiče. A navíc, jako náš svatební dar, jako poděkování jsem věnoval Phyllis, Miině matce, krabičku na pilulky vykládanou benátskou mozaikou.

„Ta je překrásná, děkuji ti. Přidám ji ke své sbírce, k té druhé, kterou jsi mi dal. Jsi tak pozorný. A žádnou benátskou mozaiku ještě nemám, jak jsi to věděl, Paule?" Phyllis mi omotala své kostnaté ruce kolem pasu. Ze všech sil jsem se snažil, abych se neotřásl odporem.

„Prostě jsem to uhádl, Phyllis," usmál jsem se, ačkoli jsem to samozřejmě moc dobře věděl. Schoval jsem si fotku, na které Mia zachytila Phyllisinu sbírku, její malé trofeje vystavené na toaletním stolku v šatně. Je velmi důležité mít tchyni na své straně.

Za takových rán, jako je to dnešní, než mí rodiče zemřeli, jsme s chlapci přešli přes náš zelený trávník a pěšinou došli k jednopodlažnímu domku mámy a táty, kde jsme jim kluky nechali na víkend na hlídání. Kluci ještě nebyli dost staří, aby si uvědomovali, jak malý domek jejich prarodiče ve srovnání s těmi ostatními v ulici měli. Jenom čekám, až ho noví majitelé srovnají se zemí a postaví na jeho místě nějaký satelitní prototyp.

Vraťme se tedy do časů, kdy byli kluci ještě malí a u dveří nás vítala vůně máminých vyhlášených čokoládových sušenek a povzbuzování fanoušků z nějaké sportovní události, kterou měl táta puštěnou v televizi až moc nahlas. Houpací křeslo, ve kterém mě máma konejšila, si zase našlo své místo v rohu ložnice. Krabice s dřevěnými kostkami, co jsem si s nimi jako dítě hrával, se jako zázrakem objevila v obýváku, hned jak byl Mikey dost starý na to, aby začal stavět pevnosti.

No nezní to přímo idylicky? Přesně takový by měl být život mých privilegovaných synů. Bezmezně milující prarodiče hned ve vedlejším domě, luxusní domov plný drahého nábytku a vybavení, máma v domácnosti a tvrdě pracující táta. Moji kluci to prostě vyhráli. A mé rodiče milovali, především mámu. Co se mě týče, dokud se máma s tátou řídili mými pravidly, bylo všechno dokonalé. Rodina je rodina. Rodina na prvním místě a takové ty řeči. Když už vás není zapotřebí, v pohodě, udělejte si jiné plány. Ale nejdřív vnoučata. Mí rodiče to pravidlo porušili pouze jednou. Podle mého si prostě vždycky musíte najít čas na děti svého oblíbeného syna, ať se děje, co se děje. Určitě se mnou souhlasíte.

Teď, když jsou mí rodiče v pánu, se samozřejmě spoléháme na chůvy, jejichž úroveň značně kolísá. Když se na to dívám zpětně, byli mí rodiče i navzdory svému věku zřejmě lepší volbou než ty puberťačky, které teď tak přeplácíme.

Rozhodně by se hodili třeba na tenhle víkend. Bezesporu by byli schopnější než Claudia, která při ranním příchodu vypadala poněkud zdrchaně. Obrovské temné kruhy pod očima s rozšířenými zorničkami a nehty okousané až po lůžko. *Možná je na drogách*, pomyslím si náhle a chvíli přemýšlím, jestli bych to měl probrat s Miou. Raději však ne. Chtěla by to okamžitě otočit a kluky zachránit. A my potřebujeme čas jen pro sebe, náš skvělý společný den. Claudia není jediná, která toho má nad hlavu. Jenom je to na ní víc vidět.

Na zakrývání emocí jsem celkem expert. Moje žena se například neustále diví, že mi nevadí bydlet vedle duchů svých rodičů. Neřekne to samozřejmě naplno, ale poznamenává, jak je zvláštní sledovat tu novou rodinu při natírání vstupních dveří jiným odstínem hnědé. Podle mě je divné, že to tam celé nestrhli, ale nic neříkám. Tyhle věci, tyhle maličkosti se mě nedotýkají. To spíš ty velké, ty mi vadí, ale ani to na sobě nedávám znát. „Poker-face Paul“, říkávali mi kamarádi, když jsme vyrůstali. Jsem na to hrdý. Při obchodech se mi to hodilo znamenitě.

Přirozený obchodník, to jsem já. A to se nechvástám, vůbec ne. Vím, že spousta lidí obchodníky vlastně ani nemá ráda. Myslí si o nás, že jsme nevzdělaní a nekultivovaní, ať už prodáváme cokoli. Osobně je mi to

jedno, dokud vydělávám velké peníze. A těch už jsem vydělal. Byla to pořádná jízda, hlavně ze začátku, to vám tedy řeknu. I Mia, když jsme se poprvé poznali, si mohla myslet, že mě převyšuje. Byla textařka v reklamní agentuře a já pouhý poskok v klientských službách. Teď už je jí jasné, jak se věci mají. Netrvalo mi dlouho, než jsem ji naučil, jak to chodí.

„Paule, potřebuji na záchod," oznámí Mia a zavře časopis na klíně, jako by snad mohla rovnou vystoupit z vozidla a ulevit si u I-71.

„Dobře, tak já při nejbližší odbočce sjedu a pokusím se najít nějaké přijatelné místo," řeknu. Možnosti u této silnice jsou v nejlepším případě podřadné.

„Hlavně vyber něco čistého," dodá, jako bych snad měl rentgenové oči. Obvykle cestou k jezeru kvůli čůrání nezastavujeme. Kluci to vědí, Mia to ví. Ale při jejím oslabeném stavu a v tento nejlepší den udělám výjimku a nebudu jí nic vyčítat. Nacházím se v milujícím a shovívavém rozpoložení.

„Dobrá tedy. Benzinka, nebo rychlé občerstvení? Vyber si," udělám jí nabídku. Nechci být ten, koho pak bude obviňovat, že pro ni vybral špatné záchody. Pronáším to s vřelostí v hlase, ale přitom se mi vůbec nechce někde zastavovat.

„Řeknu ti, až uvidím, jaké jsou možnosti," odpoví a znovu si otevře časopis. Nechám to být, i když bych čekal, že si bude víc vážit toho, že jsem ochotný kvůli ní zastavit. Mrknu na ni, jak je zabraná do prázdných žvástů o bezvýznamné celebritě, co se jí rozprostírá na klíně.

Měla by tenhle odpad přestat číst.